

MONITORUL OFICIAL

AL

ROMÂNIEI

Anul 181 (XXV) — Nr. 371

PARTEA I
LEGI, DECRETE, HOTĂRĂRI ȘI ALTE ACTE

Vineri, 21 iunie 2013

SUMAR

Nr.	Pagina	Nr.	Pagina
HOTĂRĂRI ALE SENATULUI			
35. — Hotărâre cu privire la documentul european de consultare Carte Verde privind „Finanțarea pe termen lung a economiei europene” — COM (2013) 150 final 2.....	2	386. — Hotărâre privind exercitarea, cu caracter temporar, prin detașare în condițiile legii, a funcției publice de subprefect al județului Neamț de către domnul Angheluță Ioan Vlad	10
DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE			
Decizia nr. 212 din 29 aprilie 2013 referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 29 alin. (1) din Legea nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale, a dispozițiilor titlului VII — <i>Regimul stabilirii și plății despăgubirilor aferente imobilelor preluate în mod abuziv</i> cuprins în Legea nr. 247/2005 privind reforma în domeniile proprietății și justiției, precum și unele măsuri adiacente, astfel cum aplicarea acestora a fost stabilită de Înalta Curte de Casație și Justiție prin Decizia nr. 27 din 14 noiembrie 2011, precum și ale art. 329 din Codul de procedură civilă de la 1865	3-9	DECIZII ALE PRIM-MINISTRULUI	
		249. — Decizie pentru aprobarea Regulamentului privind organizarea și funcționarea Comisiei Naționale pentru Compensarea Imobilelor	10-11
HOTĂRĂRI ALE GUVERNULUI ROMÂNIEI			
385. — Hotărâre privind încetarea exercitării, cu caracter temporar, a funcției publice de subprefect al județului Neamț de către doamna Soroceanu Daniela	9	ACTE ALE ORGANELOR DE SPECIALITATE ALE ADMINISTRAȚIEI PUBLICE CENTRALE	
		1. — Instrucțiuni ale președintelui Autorității Naționale pentru Reglementarea și Monitorizarea Achizițiilor Publice emise în aplicarea prevederilor art. 188 alin. (2) lit. d) și art. 188 alin. (3) lit. c) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 34/2006 privind atribuirea contractelor de achiziție publică, a contractelor de concesiune de lucrări publice și a contractelor de concesiune de servicii	12-15

HOTĂRÂRI ALE SENATULUI

PARLAMENTUL ROMÂNIEI

SENATUL

HOTĂRÂRE

cu privire la documentul european de consultare Carte Verde privind „Finanțarea pe termen lung a economiei europene” — COM (2013) 150 final 2

În temeiul dispozițiilor art. 67, art. 148 alin. (2) și (3) din Constituția României, republicată, și ale Protocolului (nr. 1) anexat Tratatului de la Lisabona de modificare a Tratatului privind Uniunea Europeană și a Tratatului de instituire a Comunității Europene, ratificat prin Legea nr. 13/2008,

având în vedere raportul comun al Comisiei pentru afaceri europene nr. LXII/420 din 12 iunie 2013 și al Comisiei pentru buget, finanțe, activitate bancară și piață de capital nr. XXII/548 din 11 iunie 2013,

Senatul adoptă prezenta hotărâre.

Art. 1. — Senatul României adoptă prezentul punct de vedere:

Scopul prezentei Cărți Verzi este de a iniția o dezbatere mai amplă vizând modalitățile de încurajare a finanțării pe termen lung, precum și modalitățile de ameliorare și de diversificare a sistemului de intermediere financiară pentru investițiile pe termen lung din Europa. Răspunsurile la întrebările din cadrul consultării vor contribui la continuarea evaluării de către Comisie a obstacolelor în calea finanțării pe termen lung, în vederea identificării unor posibile acțiuni pentru înlăturarea acestora. Eventualele măsuri ulterioare ar putea lua mai multe forme: în unele domenii pot fi necesare reglementări noi sau adaptate, în timp ce în altele rolul UE ar putea consta într-o mai bună coordonare și în promovarea celor mai bune practici sau ar putea lua forma unui efort specific de monitorizare cu fiecare stat membru în contextul semestrului european.

Comisia pentru afaceri europene și Comisia pentru buget, finanțe, activitate bancară și piață de capital au hotărât, cu unanimitate de voturi, adoptarea unui punct de vedere favorabil documentului, apreciind pozitivă intervenția Comisiei Europene în acest domeniu, formulând următoarele răspunsuri:

— Apreciem inițiativa Comisiei Europene de a deschide o dezbatere privind finanțarea pe termen lung a economiei europene fără a o direcționa strict. Acest fapt permite formularea unor comentarii și sugestii cu caracter mai general.

— Susținem toate eforturile legislative și de orice altă natură care pot stimula adoptarea unei abordări pe termen lung, mai ales în activitatea economică, ținând cont că a suportat efectele negative ale deciziilor cu mize pe termen scurt.

— Amintim că înclinația spre investiții în activele corporale și necorporale la care se face referire depinde în primul rând de cererea pentru bunurile și serviciile furnizate (înclinația marginală spre consum) și doar în plan secund de disponibilitatea și diversitatea surselor de finanțare; o stimulare

artificială poate fi prociclică și, drept consecință, neadecvată într-o perioadă de recesiune prelungită.

— Considerăm consolidarea fiscală un proces necesar și de dorit, dar, în mod esențial, un proces de lungă durată. Măsurile de consolidare pe termen scurt au efecte directe negative asupra capacității statelor de a-și atinge obiectivele de dezvoltare și a face față nevoilor curente.

— Apreciem că măsurile de consolidare bugetară și întărirea regulilor de prudențialitate pentru bănci au afectat mai ales întreprinderile mici și mijlocii; programe guvernamentale suplimentare de sprijin al acestora sunt de dorit.

— Recunoașterea economiei sociale ca sector distinct al economiei ar putea contribui la crearea unui număr ridicat de locuri de muncă și la găsirea unor forme de finanțare alternative creditului.

— Crearea unei infrastructuri energetice europene poate fi utilă cu condiția unui control al tendințelor de concurență între statele membre.

— Subliniem că investițiile în active sunt consumatoare de resurse și trebuie selectate cu grijă pentru a nu multiplica riscul de supraproducție, distrugerea sau epuizarea mediului — acel gen de creștere care nu se asociază cu dezvoltarea (creștere distructivă).

— Ținând cont de legătura dintre actuala consultare și intenția de revizuire a Directivei privind pensiile ocupaționale (IORP), reamintim că asumarea exagerată de riscuri a fost cauza esențială a crizei actuale. Fondurile de pensii sunt considerate unele dintre cele mai sigure plasamente; schimbarea regulilor prudențiale și orientarea spre investițiile pe termen lung trebuie să evite punerea în pericol a beneficiarilor.

Art. 2. — Punctul de vedere cuprins în prezenta hotărâre se transmite către instituțiile europene și se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Această hotărâre a fost adoptată de către Senatul României în ședința din 17 iunie 2013, cu respectarea prevederilor art. 76 alin. (2) din Constituția României, republicată.

p. PREȘEDINTELE SENATULUI,
CIRSTIAN-SORIN DUMITRESCU

București, 17 iunie 2013.
Nr. 35.

DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE**CURTEA CONSTITUȚIONALĂ****DECIZIA Nr. 212**

din 29 aprilie 2013

referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 29 alin. (1) din Legea nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale, a dispozițiilor titlului VII — Regimul stabilirii și plății despăgubirilor aferente imobilelor preluate în mod abuziv cuprins în Legea nr. 247/2005 privind reforma în domeniile proprietății și justiției, precum și unele măsuri adiacente, astfel cum aplicarea acestora a fost stabilită de Înalta Curte de Casație și Justiție prin Decizia nr. 27 din 14 noiembrie 2011, precum și ale art. 329 din Codul de procedură civilă de la 1865

Augustin Zegrean	— președinte
Aspazia Cojocaru	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Iulia Antoanella Motoc	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Fabian Niculae	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Simona Ricu.

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a prevederilor art. 29 alin. (1) din Legea nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale, a dispozițiilor titlului VII — *Regimul stabilirii și plății despăgubirilor aferente imobilelor preluate în mod abuziv* cuprins în Legea nr. 247/2005 privind reforma în domeniile proprietății și justiției, precum și unele măsuri adiacente, astfel cum aplicarea acestora a fost stabilită de Înalta Curte de Casație și Justiție prin Decizia nr. 27 din 14 noiembrie 2011, și ale art. 329 din Codul de procedură civilă de la 1865, excepții invocate de Irena Silberstein în Dosarul nr. 10.760/3/2012 al Tribunalului București — Secția a III-a civilă, de Gabriela Muraru în Dosarul nr. 3.087/303/2008 al Tribunalului București — Secția a III-a civilă, de Irena Silberstein în Dosarul nr. 69.143/3/2011 al Tribunalului București — Secția a V-a civilă, precum și de Societatea Comercială „Textila Oltului” — S.A. din Sfântu Gheorghe în Dosarul nr. 301/2/2013 al Curții de Apel București — Secția a IX-a civilă și pentru cauze privind proprietatea intelectuală, conflicte de muncă și asigurări sociale, și care formează obiectul dosarelor Curții Constituționale nr. 40D/2013, nr. 80D/2013, nr. 81D/2013 și, respectiv, nr. 117D/2013.

La apelul nominal se constată lipsa părților. Procedura de citare este legal îndeplinită.

Magistratul-asistent precizează că dosarele nr. 40D/2013, nr. 80D/2013, nr. 81D/2013 și nr. 117D/2013 au fost conexe la termenul de judecată din data de 2 aprilie 2013, fiind repuse pe rol. De asemenea, referă asupra faptului că reprezentanta autoarelor excepției de neconstituționalitate, doamna avocat Corina Ruxandra Popescu, a depus la dosarul cauzei o cerere prin care, arătând că se află în imposibilitate de a se prezenta la acest termen de judecată, lasă la aprecierea completului de judecată posibilitatea amânării judecării cauzei pentru acest motiv.

Curtea, deliberând, apreciază că nu se impune amânarea judecării cauzei.

Cauza fiind în stare de judecată, președintele acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarelor, constată următoarele:

Prin Încheierea din 17 decembrie 2012, Decizia civilă nr. 2.065R din 11 septembrie 2012, Încheierea din 13 noiembrie 2012 și, respectiv, Decizia civilă nr. 156R din 24 ianuarie 2013, Tribunalul București — Secția a III-a civilă, Tribunalul București — Secția a V-a civilă și Curtea de Apel București — Secția a IX-a civilă și pentru cauze privind proprietatea intelectuală, conflicte de muncă și asigurări sociale au sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 29 alin. (1) din Legea nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale, a dispozițiilor titlului VII — *Regimul stabilirii și plății despăgubirilor aferente imobilelor preluate în mod abuziv* cuprins în Legea nr. 247/2005 privind reforma în domeniile proprietății și justiției, precum și unele măsuri adiacente, astfel cum aplicarea acestora a fost stabilită de Înalta Curte de Casație și Justiție prin Decizia nr. 27 din 14 noiembrie 2011, și ale art. 329 din Codul de procedură civilă de la 1865, excepție ridicată de Irena Silberstein, Gabriela Muraru și de Societatea Comercială „Textila Oltului” — S.A. din Sfântu Gheorghe în cauze având ca obiect cererile privind obligarea statului român la plata unor despăgubiri bănești pentru un imobil-teren, și, respectiv, teren și construcție, în temeiul Legii nr. 10/2001 privind regimul juridic al unor imobile preluate în mod abuziv în perioada 6 martie 1945—22 decembrie 1989, precum și cererea privind restituirea în natură a unui imobil-teren, în temeiul art. 480 din Codul civil din 1864 și al Legii nr. 10/2001.

În motivarea excepției de neconstituționalitate se arată următoarele:

1. În ceea ce privește prevederile art. 29 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, se susține că acestea sunt neconstituționale, în măsura în care sunt interpretate în sensul că excepția de neconstituționalitate poate avea ca obiect doar o lege sau o ordonanță ori o dispoziție dintr-o lege sau dintr-o ordonanță, iar nu și deciziile în interesul legii pronunțate de către Înalta Curte de Casație și Justiție. Se arată, în acest sens, că aceste din urmă decizii urmăresc interpretarea și aplicarea unitară a legii, având astfel caracter obiectiv și formând împreună cu legea în interesul căreia sunt date „un bloc de legalitate”, similar „blocului de constituționalitate” format din Constituție și deciziile Curții Constituționale și „blocului de convenționalitate” alcătuit din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale și deciziile Curții Europene a Drepturilor Omului. Or, în opinia autoarei excepției, dobândind aceeași forță juridică cu legea, deciziile pronunțate în interesul legii de către Înalta

Curte de Casație și Justiție au forță juridică inferioară Constituției și Convenției europene, ceea ce contravine atribuției Curții Constituționale de a garanta supremația Legii fundamentale. Se arată, în acest sens, că verificarea constituționalității actelor normative trebuie să se facă nu numai prin raportare la textul acestora, ci și față de interpretarea dată textului de lege de către Înalta Curte de Casație și Justiție, conform atribuției sale instituite prin art. 126 alin. (3) din Constituție.

2. Referitor la excepția de neconstituționalitate a prevederilor titlului VII din Legea nr. 247/2005, autoarea excepției arată că, în conformitate cu Decizia nr. 27 din 14 noiembrie 2011, pronunțată de către Înalta Curte de Casație și Justiție în soluționarea unui recurs în interesul legii, titlul VII cuprins în Legea nr. 247/2005 este interpretat ca fiind lege specială în raport cu prevederile art. 1 din Primul Protocol adițional la Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale și, ca atare, înlătură de la aplicare aceste dispoziții convenționale. Prin urmare, în acord cu această decizie, acțiunile în acordarea de despăgubiri bănești pentru imobile preluate în mod abuziv, imposibil de restituit în natură și pentru care se prevăd măsuri reparatorii prin titlul VII al Legii nr. 247/2005, îndreptate direct împotriva statului român și întemeiate pe aceste dispoziții convenționale, trebuie respinse ca inadmisibile. În aceste condiții, aplicarea priorității a dispozițiilor din legea internă, față de dispozițiile mai favorabile din Convenția europeană, contravine art. 20 alin. (2) din Constituție care consacră prioritatea reglementărilor internaționale privitoare la drepturile fundamentale ale omului, cu excepția cazului în care Constituția sau legile interne conțin dispoziții mai favorabile. În legătură cu acest din urmă aspect, se arată că, în acord cu jurisprudența constantă a Curții Europene a Drepturilor Omului, legea internă contravine dispozițiilor convenționale, deoarece, deși prevede accesul la o procedură administrativă, urmată, dacă este cazul, de una contencioasă, acest acces rămâne teoretic și iluzoriu, nefiind în prezent în măsură să asigure, într-un termen rezonabil, restituirea imobilului sau plata unei indemnizații în favoarea persoanelor îndreptățite. Prin urmare, în opinia autoarei excepției de neconstituționalitate, Legea nr. 247/2005, interpretată conform deciziei Înaltei Curți de Casație și Justiție, este contrară obligațiilor instituite în sarcina statului român prin Hotărârea-pilot din 12 octombrie 2010, pronunțată în Cauza *Maria Atanasiu și alții împotriva României*, precum și dispozițiilor constituționale și convenționale invocate.

3. În ceea ce privește excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 329 din Codul de procedură civilă de la 1865, cu referire la obligația colegiului de conducere al Înaltei Curți de Casație și Justiție de a solicita aceste instanțe să se pronunțe asupra problemelor de drept care au fost soluționate diferit de instanțele judecătorești, se susține că acest text de lege încalcă principiile constituționale referitoare la statul de drept și dreptul la un proces echitabil, fiind în contradicție cu competența Înaltei Curți de Casație și Justiție de a asigura interpretarea și aplicarea unitară a legii. Se arată, în acest sens, că, soluționând un recurs în interesul legii formulat de însuși organul său de conducere, nu este asigurată condiția imparțialității și independenței judecătorilor, cu atât mai mult cu cât o parte dintre judecătorii care soluționează recursul în interesul legii sunt aceiași cu cei care l-au formulat. Invocă, în acest sens, Hotărârea Curții Europene a Drepturilor Omului din 9 noiembrie 2004, pronunțată în Cauza *Svetlana Naumenko împotriva Ucrainei*.

Tribunalul București — Secția a III-a civilă, exprimându-și opinia în Dosarul nr. 40D/2013, apreciază că excepțiile de neconstituționalitate sunt neîntemeiate. În acest sens, arată că este firesc ca cea mai înaltă instanță de judecată din România să se preocupe de asigurarea interpretării și aplicării unitare a legii de către celelalte instanțe judecătorești, astfel încât în

cauze similare deduse judecății să nu fie pronunțate soluții contradictorii. Se mai arată că prevederile titlului VII din Legea nr. 247/2005 constituie legea specială prin care au fost reglementate măsuri reparatorii ce trebuie avute în vedere de către instanțele judecătorești în situația imposibilității restituirii în natură a imobilelor revendicate, iar prevederile art. 329 din Codul de procedură civilă, stabilind instituțiile abilitate conform legii să solicite Înaltei Curți de Casație și Justiție să se pronunțe asupra problemelor de drept soluționate în mod diferit de către instanțele judecătorești, nu contravin dispozițiilor constituționale invocate.

Exprimându-și opinia în Dosarul nr. 80D/2013, aceeași instanță de judecată consideră că excepțiile de neconstituționalitate sunt neîntemeiate. În acest sens, arată că prevederile art. 29 alin. (1) din Legea nr. 47/1992 nu contravin dispozițiilor constituționale invocate deoarece rolul instanței de contencios constituțional de a fi garantul supremației Constituției este exercitat în privința conformității actelor normative cu Legea fundamentală, iar nu în privința actelor jurisdicționale, astfel cum sunt recursurile în interesul legii. În ceea ce privește excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 329 din Codul de procedură civilă de la 1865, arată că sesizarea Înaltei Curți de Casație și Justiție de către colegiul de conducere al acestei instanțe, în vederea soluționării unui recurs în interesul legii, se face pe baza unei constatări statistice referitoare la existența unei practici neunitare și nu are în vedere exprimarea unei poziții asupra unei probleme de drept de către acest subiect de sezină.

De asemenea, în privința admisibilității excepției de neconstituționalitate a prevederilor titlului VII — *Regimul stabilirii și plății despăgubirilor aferente imobilelor preluate în mod abuziv* cuprins în Legea nr. 247/2005, Tribunalul București — Secția a III-a civilă apreciază că, în realitate, obiectul excepției nu îl constituie dispozițiile titlului VII din Legea nr. 247/2005, ci modalitatea în care acestea au fost interpretate prin Decizia nr. 27 din 14 noiembrie 2011, pronunțată de către Înalta Curte de Casație și Justiție în soluționarea unui recurs în interesul legii. Or, în temeiul art. 29 din Legea nr. 47/1992, care prevede expres și limitativ actele supuse controlului de constituționalitate, instanța de judecată a apreciat că o interpretare dată într-un recurs în interesul legii nu poate face obiect al unei excepții de neconstituționalitate, întrucât, pe de o parte, s-ar lărgi în mod nepermis sfera de aplicare a prevederilor art. 29 din Legea nr. 47/1992, iar, pe de altă parte, s-ar încălca atribuțiile ce revin instanțelor de judecată, respectiv Curții Constituționale, astfel cum acestea sunt menționate în Legea fundamentală. Mai mult, în opinia instanței de judecată, ceea ce poate fi supus controlului Curții Constituționale este actul normativ în sine, ca manifestare de voință a puterii legiuitoare, iar nu interpretarea dată printr-un act jurisdicțional.

De asemenea, **Tribunalul București — Secția a V-a civilă**, exprimându-și opinia în Dosarul nr. 81D/2013, apreciază că excepția de neconstituționalitate a prevederilor titlului VII cuprins în Legea nr. 247/2005 este neîntemeiată. În acest sens, arată că existența normelor fundamentale cuprinse în art. 20 și 44 din Constituție nu împiedică instanța supremă să se pronunțe în cadrul recursului în interesul legii pentru a asigura interpretarea și aplicarea unitară a legii de către toate instanțele judecătorești, chiar dacă se pronunță inclusiv cu privire la concursul dintre legea specială internă și o dispoziție de protecție a Convenției pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale. Prin interpretările obligatorii date cu prilejul soluționării unui recurs în interesul legii, instanța de judecată apreciază că nu se încalcă statutul dobândit de aceeași Convenție în dreptul intern al statelor contractante, adică aplicabilitatea directă a dispozițiilor acesteia, cu excepția cazului în care dispozițiile legale interne sunt mai favorabile. Mai mult, dreptul statelor de a asigura interpretarea unitară a legii, prin intermediul instituțiilor

abilitate, inclusiv prin raportare la drepturile ocrotite prin dispozițiile Convenției pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, vizează un scop legitim, măsura este prevăzută de lege și este necesară într-o societate democratică, în care trebuie evitate situațiile în care aceeași stare de fapt ar urma să primească două rezolvări diferite, în funcție de normele interne sau internaționale aplicabile. De asemenea, instanța de judecată consideră că, deși Curtea Europeană a Drepturilor Omului a apreciat că Legea nr. 247/2005 nu constituie un remediu efectiv, ci o soluție teoretică și iluzorie, acest lucru nu înseamnă că instanța de la Strasbourg a decis inaplicabilitatea în continuare a Legii nr. 247/2005, recomandând, dimpotrivă, ca autoritățile române să ia măsurile adecvate pentru a face ca mecanismele de despăgubire prevăzute prin legea specială să devină efective. Mai mult, potrivit art. 126 alin. (3) din Constituție, Înalta Curte de Casație și Justiție asigură interpretarea și aplicarea unitară a legii de către celelalte instanțe judecătorești, potrivit competenței sale, fiind astfel abilitată să dispună, inclusiv în situațiile în care sesizează că în practica judiciară se adoptă soluții diferite privind aplicarea blocului de legalitate, a blocului de constituționalitate sau a blocului de convenționalitate.

Curtea de Apel București — Secția a IX-a civilă și pentru cauze privind proprietatea intelectuală, conflicte de muncă și asigurări sociale, exprimându-și opinia în Dosarul nr. 117D/2013, consideră că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată. În acest sens, arată că, susținând violarea prevederilor art. 20 din Constituția României, autoarea excepției de neconstituționalitate nu s-a raportat la prevederile legale criticate, ci la conținutul hotărârii instanței supreme, prin care au fost dezlegate, printre altele, aspecte relative la compatibilitatea Legii nr. 10/2001, astfel cum a fost modificată prin Legea nr. 247/2005, cu Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale și cu protocoalele adiționale acesteia, precum și cu jurisprudența Curții Europene a Drepturilor Omului, precum și la prevalența legii speciale în raport cu prevederile dreptului comun, coroborate cu cele ale art. 1 din Protocolul nr. 1 adițional la aceeași convenție. Atâta vreme cât hotărârile judecătorești pronunțate în procedura recursului în interesul legii nu fac parte din sfera actelor a căror legitimitate constituțională poate fi contestată — potrivit cu exigențele stabilite prin art. 147 din Constituție și art. 29 din Legea 47/1992 — pe calea excepției de neconstituționalitate, iar hotărârile pronunțate pe calea recursului în interesul legii au, potrivit art. 307 alin. ultim din Codul de procedură civilă de la 1865, caracter obligatoriu pentru instanțele judecătorești, instanța de judecată arată că nu are competența de a face o analiză critică cu privire la statuările făcute de instanța supremă prin Decizia nr. 27 din 14 noiembrie 2011 și, astfel, nu poate aprecia ca întemeiată susținerea autoarei excepției în sensul ca s-a produs pretinsa violare a prevederilor art. 20 din Constituție.

Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, actele de sesizare au fost comunicate președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate invocate.

Guvernul, exprimându-și punctul de vedere în dosarele nr. 40D/2013, nr. 81D/2013 și nr. 117D/2013, apreciază că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată. În acest sens, arată că obiectul excepției de neconstituționalitate nu poate fi extins și la deciziile pronunțate de către Înalta Curte de Casație și Justiție în cadrul soluționării recursurilor în interesul legii.

Se arată că instituția recursului în interesul legii a fost creată de legiuitor în vederea eliminării posibilelor erori în calificarea juridică a unor situații de fapt și pentru a se asigura aplicarea unitară a legii în practica tuturor instanțelor de judecată.

Soluțiile interpretative date în cadrul recursului în interesul legii unifică astfel diferențele de interpretare și de aplicare a aceluiași text de lege de către instanțele de judecată, fără să aibă efecte asupra soluțiilor jurisprudențiale anterior judecate, ce au intrat în puterea lucrului judecat, dar fiind considerate în doctrină „izvoare secundare de drept” sau „izvoare interpretative”. În egală măsură, pronunțându-se asupra unui recurs în interesul legii, Înalta Curte de Casație și Justiție contribuie la asigurarea supremației Constituției și a legilor, prin interpretarea și aplicarea unitară a acestora pe întreg teritoriul țării, în acord cu principiul constituțional al egalității în drepturi, instituit prin art. 16 din Legea fundamentală. Totodată, se arată că, în conformitate cu dispozițiile art. 126 alin. (2) și art. 129 din Constituție, stabilirea regulilor de desfășurare a procesului în fața instanțelor judecătorești este de competența exclusivă a legiuitorului, iar potrivit art. 146 din Legea fundamentală, Curtea Constituțională soluționează excepțiile de neconstituționalitate ridicate în fața instanțelor judecătorești sau de arbitraj comercial ce privesc neconstituționalitatea unei legi sau ordonanțe ori a unei dispoziții dintr-o lege sau dintr-o ordonanță în vigoare, care are legătură cu soluționarea cauzei. Așadar, excepția de neconstituționalitate nu constituie un mijloc tehnic procesual specific acțiunii civile sau celei penale, ci reprezintă un mijloc tehnic de apărare aparținând dreptului constituțional, a cărui relevanță trebuie supusă cenzurii instanței de judecată.

De asemenea, invocând jurisprudența Curții Constituționale în ceea ce privește prevederile titlului VII cuprins în Legea nr. 247/2005, arată că este opțiunea exclusivă a legiuitorului de a decide asupra modului de reparare a injustițiilor și abuzurilor din legislația trecută, prevederile de lege criticate fiind în acord cu dispozițiile constituționale ale art. 44 alin. (1) teza a doua, potrivit cărora conținutul și limitele dreptului de proprietate sunt stabilite de lege. De asemenea, Curtea Constituțională a statuat, în jurisprudența sa, că prevederile Convenției pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale fac parte integrantă din ordinea juridică internă a statelor semnatare, acest aspect implicând obligația pentru judecătorul național de a asigura efectul deplin al normelor acesteia, asigurându-le preeminența față de orice altă prevedere contrară din legislația națională.

Avocatul Poporului, exprimându-și punctul de vedere în dosarele nr. 40D/2013 și nr. 80D/2013, consideră că prevederile legale criticate sunt constituționale. În acest sens, arată că, prin includerea în sfera controlului de constituționalitate a deciziilor pronunțate de către Înalta Curte de Casație și Justiție în soluționarea recursului în interesul legii, instanța de contencios constituțional s-ar transforma într-un legislator pozitiv, ceea ce ar contraveni dispozițiilor art. 61 alin. (1) din Constituție, precum și principiului constituțional al separației puterilor în stat, consacrat prin art. 1 alin. (4). În ceea ce privește criticile de neconstituționalitate formulate în legătură cu prevederile titlului VI din Legea nr. 247/2005 și art. 329 din Codul de procedură civilă de la 1865, se apreciază că autoarea excepției critice, pe de o parte, considerentele pronunțate de instanța supremă în Decizia nr. 27 din 14 noiembrie 2011, în legătură cu interpretarea și aplicarea unitară a Legii nr. 247/2005, iar, pe de altă parte, neconstituționalitatea relevată în legătură cu prevederile art. 329 din Codul de procedură civilă de la 1865 vizează modul de reglementare a acestui text de lege. Prin urmare, modul de interpretare și aplicare a acestor dispoziții legale nu reprezintă o prolemă de constituționalitate, ci excedează competenței Curții Constituționale. Invocă jurisprudența Curții Constituționale în materia instituției recursului în interesul legii.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând actele de sesizare, punctele de vedere ale Guvernului și Avocatului Poporului, rapoartele întocmite de judecătorii-raportori, notele scrise depuse de către autorii excepțiilor de neconstituționalitate, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl reprezintă prevederile art. 29 alin. (1) din Legea nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 807 din 3 decembrie 2010, ale titlului VII — *Regimul stabilirii și plății despăgubirilor aferente imobilelor preluate în mod abuziv* cuprins în Legea nr. 247/2005 privind reforma în domeniile proprietății și justiției, precum și unele măsuri adiacente, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 653 din 22 iulie 2005, astfel cum aplicarea acestora a fost stabilită de Înalta Curte de Casație și Justiție prin Decizia nr. 27 din 14 noiembrie 2011 referitoare la recursurile în interesul legii formulate de Colegiul de conducere al Înaltei Curți de Casație și Justiție și procurorul general al Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție, cu privire la calitatea procesuală pasivă a statului român, prin Ministerul Finanțelor Publice, în cererile având ca obiect acordarea de despăgubiri pentru imobilele preluate abuziv, imposibil de restituit în natură și pentru care se prevăd măsuri reparatorii prin titlul VII al Legii nr. 247/2005 privind reforma în domeniile proprietății și justiției, precum și unele măsuri adiacente, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 120 din 17 februarie 2012, și ale prevederilor art. 329 din Codul de procedură civilă de la 1865.

Textele de lege criticate au următorul cuprins:

— Art. 29 alin. (1) din Legea nr. 47/1992: *„(1) Curtea Constituțională decide asupra excepțiilor ridicate în fața instanțelor judecătorești sau de arbitraj comercial privind neconstituționalitatea unei legi sau ordonanțe ori a unei dispoziții dintr-o lege sau dintr-o ordonanță în vigoare, care are legătură cu soluționarea cauzei în orice fază a litigiului și oricare ar fi obiectul acestuia.”;*

— Titlul VII — *Regimul stabilirii și plății despăgubirilor aferente imobilelor preluate în mod abuziv* din Legea nr. 247/2005 cuprinde șase capitole, și anume: cap. I — *Dispoziții generale*, art. 1—5, cap. II — *Fondul „Proprietatea”*, art. 6—12¹, cap. III — *Măsuri instituționale*, art. 13—14², cap. IV — *Măsuri anticorupție*, art. 15, cap. V — *Procedurile administrative pentru acordarea despăgubirilor*, art. 16—18, cap. V¹ — *Valorificarea titlurilor de despăgubire. Stabilirea algoritmului de atribuire a acțiunilor emise de Fondul „Proprietatea”*, art. 18¹—18⁹, cap. VI — *Căi de atac în justiție*, art. 19—20, cap. VI¹ — *Răspunderi și sancțiuni*, art. 20¹, cap. VII — *Dispoziții tranzitorii și finale*, art. 21—33;

— Art. 329 din Codul de procedură civilă de la 1865: *„Pentru a se asigura interpretarea și aplicarea unitară a legii de către toate instanțele judecătorești, procurorul general al Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție, din oficiu sau la cererea ministrului justiției, colegiul de conducere al Înaltei Curți de Casație și Justiție, colegiile de conducere ale curților de apel, precum și Avocatul Poporului au îndatorirea să ceară Înaltei Curți de Casație și Justiție să se pronunțe asupra problemelor*

de drept care au fost soluționate diferit de instanțele judecătorești.”

Curtea constată că prevederile art. 329 din Codul de procedură civilă de la 1865 au fost preluate integral în art. 514 din Legea nr. 134/2010 privind Codul de procedură civilă, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 545 din 3 august 2012.

Curtea Constituțională urmează să se pronunțe însă asupra prevederilor art. 329 din Codul de procedură civilă de la 1865, deoarece acestea sunt aplicabile în continuare cauzei deduse judecătii instanței de fond, potrivit principiului *tempus regit actum*. Mai mult, așa cum a statuat Curtea în Decizia nr. 766 din 15 iunie 2011, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 549 din 3 august 2011, ale cărei considerente de principiu sunt valabile și în prezenta cauză, controlul de constituționalitate asupra dispozițiilor ulterioare sesizării, chiar dacă ar conține prevederi asemănătoare, ar echivala cu ridicarea din oficiu de către Curtea Constituțională a excepției de neconstituționalitate cu privire la alte texte decât cele criticate de către autorul excepției, ceea ce este inadmisibil, fiind contrar dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție și ale art. 29 alin. (1) din Legea nr. 47/1992.

În opinia autorilor excepției de neconstituționalitate, prevederile art. 29 alin. (1) din Legea nr. 47/1992 contravin dispozițiilor constituționale cuprinse în art. 126 alin. (3) referitor la competența Înaltei Curți de Casație și Justiție de a asigura interpretarea și aplicarea unitară a legii de către celelalte instanțe judecătorești și art. 142 alin. (1) privind funcția Curții Constituționale de garant al supremației Constituției.

De asemenea, prevederile titlului VII — *Regimul stabilirii și plății despăgubirilor aferente imobilelor preluate în mod abuziv* din Legea nr. 247/2005 sunt considerate a fi contrare dispozițiilor constituționale cuprinse în art. 20 — *Tratatul internațional privind drepturile omului* și art. 44 — *Dreptul de proprietate privată*.

În ceea ce privește prevederile art. 329 din Codul de procedură civilă de la 1865, în opinia autorilor excepției de neconstituționalitate, acestea contravin dispozițiilor art. 1 alin. (3) referitor la statul de drept, art. 21 alin. (3) privind dreptul la un proces echitabil și art. 126 alin. (3) privind competența Înaltei Curți de Casație și Justiție de a asigura interpretarea și aplicarea unitară a legii de către celelalte instanțe judecătorești.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată următoarele:

I. În ceea ce privește critica de neconstituționalitate a prevederilor art. 29 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, se susține că acestea sunt neconstituționale, în măsura în care sunt interpretate în sensul că excepția de neconstituționalitate poate avea ca obiect doar o lege sau ordonanță ori o dispoziție dintr-o lege sau dintr-o ordonanță, iar nu și deciziile în interesul legii pronunțate de către Înalta Curte de Casație și Justiție.

Analizând propria jurisprudență în ceea ce privește critica dispozițiilor unei decizii pronunțate într-un recurs în interesul legii, Curtea constată că, în ceea ce privește competența Curții Constituționale de a se pronunța asupra constituționalității unor prevederi legale, în interpretarea dată de Înalta Curte de Casație și Justiție, cu prilejul soluționării unui recurs în interesul legii, jurisprudența instanței de contencios constituțional a cunoscut anumite nuanțări, în funcție de obiectul controlului de constituționalitate, și anume, în primul caz, dacă acest control privea însăși decizia pronunțată într-un recurs în interesul legii, respectiv, în a doua situație, dacă excepția de neconstituționalitate se referea la textele de lege interpretate de către Înalta Curte de Casație și Justiție cu prilejul soluționării unui recurs în interesul legii.

Astfel, pentru prima situație, relevante sunt Decizia nr. 409 din 4 noiembrie 2003 referitoare la excepția de

neconstituționalitate a dispozițiilor art. 35 din Legea nr. 33/1994 privind exproprierea pentru cauză de utilitate publică și ale Deciziei nr. VI din 27 septembrie 1999 a Secțiilor Unite ale Curții Supreme de Justiție, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 848 din 27 noiembrie 2003, precum și Decizia nr. 854 din 23 iunie 2011 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 394 din Codul de procedură penală în interpretarea dată prin Decizia nr. LX/2007 pronunțată de Secțiile Unite ale Înaltei Curți de Casație și Justiție, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 672 din 21 septembrie 2011.

Prin aceste decizii, Curtea a statuat că o decizie pronunțată într-un recurs în interesul legii nu poate constitui *eo ipso* obiect al excepției de neconstituționalitate, fiind, din această perspectivă, inadmisibilă, deoarece instanța de contencios constituțional, în acord cu prevederile art. 146 din Legea fundamentală, nu are competența de a cenzura constituționalitatea hotărârilor judecătorești, indiferent că sunt pronunțate în dezlegarea unor pricini de drept comun ori în vederea interpretării și aplicării unitare a legii.

Mai mult chiar, distinct de cele reținute prin deciziile menționate, Curtea reține că, potrivit art. 126 alin. (3) din Constituție, Înalta Curte de Casație și Justiție are deplina competență de a asigura interpretarea și aplicarea unitară a legii de către instanțele judecătorești, conținutul acestei dispoziții din Legea fundamentală fiind transpus în cadrul legislației infraconstituționale în cuprinsul art. 329 din Codul de procedură civilă de la 1865, cu modificările și completările ulterioare, în prezent art. 514 din noul Cod de procedură civilă, articole ce prevăd subiectele de drept care pot solicita Înaltei Curte de Casație și Justiție să se pronunțe asupra problemelor de drept ce au fost soluționate în mod diferit de către instanțele judecătorești.

Pe de altă parte, în cazul în care obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie prevederile legale interpretate de către Înalta Curte de Casație și Justiție cu prilejul soluționării unui recurs în interesul legii, Curtea a statuat că, din perspectiva raportării la prevederile Constituției, instanța de contencios constituțional verifică constituționalitatea textelor legale aplicabile în interpretarea consacrată prin recursurile în interesul legii, și aceasta deoarece Legea fundamentală reprezintă cadrul și măsura în care legiuitorul și celelalte autorități pot acționa, astfel încât și interpretările care se pot aduce normei juridice trebuie să țină cont de această exigență de ordin constituțional cuprinsă chiar în art. 1 alin. (5) din Legea fundamentală, potrivit căruia în România respectarea Constituției și a supremației sale este obligatorie. În acest sens sunt Decizia nr. 8 din 18 ianuarie 2011, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 186 din 17 martie 2011, sau Decizia nr. 536 din 28 aprilie 2011, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 482 din 7 iulie 2011, prin care s-a statuat că, indiferent de interpretările ce se pot aduce unui text, atunci când Curtea Constituțională a hotărât că numai o anumită interpretare este conformă cu Constituția, menținându-se astfel prezumția de constituționalitate a textului în această interpretare, atât instanțele judecătorești, cât și organele administrative trebuie să se conformeze deciziei Curții și să o aplice ca atare.

Aplicând aceste considerente de principiu la prezenta excepție de neconstituționalitate, Curtea constată că analiza prevederilor art. 29 alin. (1) din Legea nr. 47/1992 nu poate fi disociată de excepția de neconstituționalitate a prevederilor titlului VII din Legea nr. 247/2005, întrucât autorii excepției de neconstituționalitate critică pentru motive de neconstituționalitate aceste prevederi legale, astfel cum acestea au fost interpretate prin Decizia nr. 27 din 14 noiembrie 2011, pronunțată de către Înalta Curte de Casație și Justiție.

II. 1. În ceea ce privește excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor titlului VII cuprins în Legea nr. 247/2005 privind reforma în domeniile proprietății și justiției, precum și unele măsuri adiacente, astfel cum aplicarea acestora a fost stabilită de Înalta Curte de Casație și Justiție prin Decizia nr. 27 din 14 noiembrie 2011, autorii excepției de neconstituționalitate arată că, prin această decizie, Înalta Curte de Casație și Justiție a decis că acțiunile în acordarea de despăgubiri bănești pentru imobile preluate în mod abuziv, imposibil de restituit în natură și pentru care se prevăd măsuri reparatorii prin titlul VII al Legii nr. 247/2005, îndreptate direct împotriva statului român și întemeiate pe dispozițiile art. 1 din Primul Protocol adițional la Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, trebuie respinse ca inadmisibile.

Curtea reține că, prin această decizie, cea mai înaltă instanță de control judiciar, în exercitarea competenței sale specifice de soluționare a recursurilor în interesul legii, reglementată de art. 126 alin. (3) din Constituție și transpusă în cadrul legislației infraconstituționale în cuprinsul art. 329 din Codul de procedură civilă de la 1865, cu modificările și completările ulterioare, în prezent art. 514 din noul Cod de procedură civilă, a dat dezlegare unei probleme de drept, care nu se circumscrie unei veritabile operațiuni de interpretare a conținutului normativ al titlului VII din Legea nr. 247/2005.

Astfel, Curtea constată că Decizia Înaltei Curți de Casație și Justiție nr. 27 din 14 noiembrie 2011 nu realizează o interpretare *stricto sensu* a textelor de lege cuprinse în titlul VII al Legii nr. 247/2005, ci constituie o soluție jurisprudențială obligatorie pentru instanțele judecătorești care face aplicarea legii speciale, în virtutea principiului *specialia generalibus derogant*. Așadar, această decizie a fost dată pentru a dezlega problema aplicării prevederilor titlului VII din legea criticată, lege derogatorie de la dreptul comun.

Din această perspectivă, Curtea constată că excepția de față prezintă, sub aspectul obiectului său, următoarea particularitate: autoarea excepției indică drept obiect al acesteia dispozițiile cuprinse în titlul VII din Legea nr. 247/2005, criticând, în realitate, Decizia Înaltei Curți de Casație și Justiție nr. 27 din 14 noiembrie 2011, fără însă ca aceasta din urmă să intervină asupra lor în vederea interpretării și stabilirii, în concret, a unui anumit sens în funcție de situații și soluții jurisprudențiale diferite. Față de aceste împrejurări, Curtea, având în vedere obiectul criticii de neconstituționalitate, constată că excepția de neconstituționalitate este inadmisibilă.

II.2. În ceea ce privește critica dispozițiilor unei decizii pronunțate într-un recurs în interesul legii, Curtea a statuat de principiu în jurisprudența sa că o asemenea decizie nu poate constitui *eo ipso* obiect al excepției de neconstituționalitate, fiind, din această perspectivă, inadmisibilă, deoarece instanța de contencios constituțional, în acord cu prevederile art. 146 din Legea fundamentală, nu are competența de a cenzura constituționalitatea hotărârilor judecătorești, indiferent că sunt pronunțate în dezlegarea unor pricini de drept comun ori în vederea interpretării și aplicării unitare a legii (a se vedea, în acest sens, Decizia nr. 409 din 4 noiembrie 2003 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 35 din Legea nr. 33/1994 privind exproprierea pentru cauză de utilitate publică și ale Deciziei nr. VI din 27 septembrie 1999 a Secțiilor Unite ale Curții Supreme de Justiție, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 848 din 27 noiembrie 2003).

Cu toate acestea, împrejurarea că printr-o decizie pronunțată într-un recurs în interesul legii se dă unui text legal o anumită interpretare nu este de natură a fi convertită într-un fine de neprimire care să oblige Curtea ca, în pofida rolului său de garant al supremației Constituției, să nu analizeze textul în interpretarea dată de instanța supremă. Constituția reprezintă cadrul și măsura în care legiuitorul și celelalte autorități pot

acționa; astfel și interpretările care se pot aduce normei juridice trebuie să țină cont de această exigență de ordin constituțional cuprinsă chiar în art. 1 alin. (5) din Legea fundamentală, potrivit căruia în România respectarea Constituției și a supremației sale este obligatorie. Din perspectiva raportării la prevederile Constituției, Curtea Constituțională verifică constituționalitatea textelor legale aplicabile în interpretarea consacrată prin recursurile în interesul legii. A admite o teză contrară contravine însăși rațiunii existenței Curții Constituționale, care și-ar nega rolul său constituțional acceptând ca un text legal să se aplice în limite ce ar putea intra în coliziune cu Legea fundamentală (a se vedea, în acest sens, Decizia nr. 854 din 23 iunie 2011 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 394 din Codul de procedură penală în interpretarea dată prin Decizia nr. LX/2007, pronunțată de Secțiunile Unite ale Înaltei Curți de Casație și Justiție, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 672 din 21 septembrie 2011, sau Decizia nr. 8 din 18 ianuarie 2011 referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 35 din Legea nr. 33/1994 privind exproprierea pentru cauză de utilitate publică, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 186 din 17 martie 2011).

Curtea constată că în jurisprudența sa cu privire la această materie pot fi identificate două abordări distincte, în funcție de obiectul criticii de neconstituționalitate, și anume: în primul caz, când autorul excepției critică însăși decizia pronunțată într-un recurs în interesul legii, excepția având caracter inadmisibil și, respectiv, în a doua situație, dacă excepția de neconstituționalitate se referă la textele de lege interpretate de către Înalta Curte de Casație și Justiție, cu prilejul soluționării unui recurs în interesul legii, când Curtea are competența de a se pronunța pe fondul excepției.

În subsidiar, Curtea reține că dispozițiile titlului VII din Legea nr. 247/2005 au mai fost supuse controlului de constituționalitate, prin raportare la prevederile constituționale cuprinse în art. 44 — *Dreptul de proprietate privată*, precum și ale art. 1 din Primul Protocol adițional la Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale.

Astfel, prin deciziile nr. 801 din 3 iulie 2008, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 575 din 30 iulie 2008, nr. 5 din 8 ianuarie 2009, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 203 din 31 martie 2009, sau nr. 1.241 din 6 octombrie 2009, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 749 din 4 noiembrie 2009, Curtea a statuat că titlul VII cuprins în Legea nr. 247/2005 conține prevederi privind organizarea Fondului „*Proprietatea*” și procedura de acordare a despăgubirilor aferente imobilelor care nu pot fi restituite în natură, rezultate din aplicarea Legii nr. 10/2001 privind regimul juridic al unor imobile preluate în mod abuziv în perioada 6 martie 1945—22 decembrie 1989, fiind reglementate procedurile administrative pentru acordarea despăgubirilor, valorificarea titlurilor de despăgubire, stabilirea algoritmului de atribuire a acțiunilor emise de Fondul „*Proprietatea*”, căi de atac împotriva deciziilor Comisiei centrale pentru stabilirea despăgubirilor.

În legătură cu această procedură specială de acordare a despăgubirilor pentru imobilele preluate în mod abuziv, Curtea a statuat, prin deciziile nr. 5 din 8 ianuarie 2009 sau nr. 1.241 din 6 octombrie 2009, că este opțiunea exclusivă a legiuitorului de a decide asupra modului de reparare a injustițiilor și abuzurilor din legislația trecută, prevederile de lege criticate fiind în acord cu dispozițiile constituționale ale art. 44 alin. (1) teza a doua, potrivit cărora conținutul și limitele dreptului de proprietate sunt stabilite de lege.

III. În ceea ce privește excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 329 din Codul de procedură civilă de la 1865, Curtea Constituțională s-a pronunțat asupra constituționalității acestor prevederi legale. Astfel, prin deciziile nr. 1.338 din 11 octombrie 2011, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 895 din 16 decembrie 2011, Decizia nr. 600 din 14 aprilie 2009, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 395 din 11 iunie 2009, Decizia nr. 360 din 25 martie 2010, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 317 din 14 mai 2010, și Decizia nr. 1.027 din 14 iulie 2011, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 703 din 5 octombrie 2011, Curtea a reținut, în esență, că, în vederea eliminării posibilelor erori în calificarea juridică a unor situații de fapt și pentru a se asigura aplicarea unitară a legii în practica tuturor instanțelor de judecată, a fost creată de către legiuitor instituția recursului în interesul legii. De altfel, potrivit art. 126 alin. (3) din Constituție, „*Înalta Curte de Casație și Justiție asigură interpretarea și aplicarea unitară a legii de către celelalte instanțe judecătorești*”, astfel încât instituirea recursului în interesul legii nu face decât să transpună în legislație conținutul acestei dispoziții constituționale.

Pe de altă parte, instituirea caracterului obligatoriu al dezlegărilor date problemelor de drept judecate pe calea recursului în interesul legii nu face decât să dea eficiență rolului constituțional al Înaltei Curți de Casație și Justiție, contribuind la consolidarea statului de drept.

Așa fiind, Curtea a statuat că prevederile criticate din Codul de procedură civilă, care îndrituiesc Înalta Curte de Casație și Justiție să unifice diferențele de interpretare și aplicare a aceluiasi text de lege de către celelalte instanțe judecătorești naționale, nu aduc atingere normelor constituționale, ci, dimpotrivă, contribuie, pentru motivele mai sus arătate, la asigurarea exigențelor statului de drept.

Soluția și considerentele cuprinse în deciziile menționate își păstrează valabilitatea și în prezenta cauză, neintervenind elemente noi, de natură a determina reconsiderarea jurisprudenței Curții.

Distinct de cele statuate în deciziile menționate, în prezenta cauză, Curtea reține că motivarea excepției de neconstituționalitate se referă la faptul că obligația colegiului de conducere al Înaltei Curți de Casație și Justiție de a solicita acestei instanțe să se pronunțe asupra problemelor de drept care au fost soluționate diferit de instanțele judecătorești nu asigură condiția imparțialității și independenței judecătorilor, cu atât mai mult cu cât o parte dintre judecătorii care soluționează recursul în interesul legii sunt aceiași cu cei care l-au formulat.

Curtea constată că aceste susțineri nu sunt întemeiate, dat fiind faptul că recursul în interesul legii nu este o cale de atac propriu-zisă, ci este un mijloc procedural de asigurare a unei practici jurisprudențiale unitare la nivelul tuturor instanțelor judecătorești. În acest sens, dispozițiile art. 330⁷ alin. (2) din Codul de procedură civilă de la 1865 dispun în mod expres că soluțiile se pronunță numai în interesul legii, nu au efect asupra hotărârilor judecătorești examinate și nici cu privire la situația părților din acele procese.

De altfel, conferirea calității procesuale active și Colegiului de conducere al Înaltei Curți de Casație și Justiție, în urma modificării și completării Codului de procedură civilă de la 1865 prin Legea nr. 202/2010 privind unele măsuri pentru accelerarea soluționării proceselor, a fost justificată de faptul că însăși instanța supremă poate constata existența unei jurisprudențe neunitare pe întreg teritoriul țării sau la nivelul anumitor instanțe judecătorești.

Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

I. Respinge, ca inadmisibilă, excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 29 alin. (1) din Legea nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale, excepție ridicată de Irena Silberstein în Dosarul nr. 10.760/3/2012 al Tribunalului București — Secția a III-a civilă și de Gabriela Muraru în Dosarul nr. 3.087/303/2008 al aceleiași instanțe.

II. Respinge, ca inadmisibilă, excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor titlului VII — Regimul stabilirii și plății despăgubirilor aferente imobilelor preluate în mod abuziv cuprins în Legea nr. 247/2005 privind reforma în domeniile proprietății și justiției, precum și unele măsuri adiacente, astfel cum aplicarea acestora a fost stabilită de Înalta Curte de Casație și Justiție prin Decizia nr. 27 din 14 noiembrie 2011, excepție ridicată de Irena Silberstein în Dosarul nr. 10.760/3/2012 al Tribunalului București — Secția a III-a civilă și de aceeași autoare în Dosarul nr. 69.143/3/2011 al Tribunalului București — Secția a V-a civilă, precum și de Societatea Comercială „Textila Oltului” — S.A. din Sfântu Gheorghe în Dosarul nr. 301/2/2013 al Curții de Apel București — Secția a IX-a civilă și pentru cauze privind proprietatea intelectuală, conflicte de muncă și asigurări sociale.

III. Respinge, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate ridicată de Irena Silberstein în Dosarul nr. 10.760/3/2012 al Tribunalului București — Secția a III-a civilă și de Gabriela Muraru în Dosarul nr. 3.087/303/2008 al aceleiași instanțe și constată că dispozițiile art. 329 din Codul de procedură civilă de la 1865 sunt constituționale în raport cu criticile formulate.

Definitivă și general obligatorie.

Decizia se comunică Tribunalului București — Secția a III-a civilă, Tribunalului București — Secția a V-a civilă, precum și Curții de Apel București — Secția a IX-a civilă și pentru cauze privind proprietatea intelectuală, conflicte de muncă și asigurări sociale și se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Pronunțată în ședința din data de 29 aprilie 2013.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
AUGUSTIN ZEGREAN

Magistrat-asistent,
Fabian Niculae

HOTĂRĂRI ALE GUVERNULUI ROMÂNIEI

GUVERNUL ROMÂNIEI

HOTĂRÂRE

**privind încetarea exercitării, cu caracter temporar,
a funcției publice de subprefect al județului Neamț
de către doamna Soroceanu Daniela**

Având în vedere prevederile art. 19 alin. (1) lit. a) din Legea nr. 188/1999 privind Statutul funcționarilor publici, republicată, cu modificările și completările ulterioare,

în temeiul art. 108 din Constituția României, republicată,

Guvernul României adoptă prezenta hotărâre.

Articol unic. — La data intrării în vigoare a prezentei hotărâri încetează exercitarea, cu caracter temporar, a funcției publice de subprefect al județului Neamț de către doamna Soroceanu Daniela.

PRIM-MINISTRU
VICTOR-VIOREL PONTA

Contrasemnează:
Ministrul afacerilor interne,
Radu Stroe

București, 19 iunie 2013.
Nr. 385.

GUVERNUL ROMÂNIEI

HOTĂRÂRE

**privind exercitarea, cu caracter temporar, prin detaşare
în condiţiile legii, a funcţiei publice de subprefect
al judeţului Neamţ de către domnul Angheluţă Ioan Vlad**

Având în vedere prevederile art. 19 alin. (1) lit. a), ale art. 89 alin. (2¹) şi ale art. 92 alin. (1¹) din Legea nr. 188/1999 privind Statutul funcţionarilor publici, republicată, cu modificările şi completările ulterioare,
în temeiul art. 108 din Constituţia României, republicată,

Guvernul României adoptă prezenta hotărâre.

Articol unic. — Domnul Angheluţă Ioan Vlad exercită, cu caracter temporar, prin detaşare în condiţiile legii, funcţia publică de subprefect al judeţului Neamţ.

PRIM-MINISTRU
VICTOR-VIOREL PONTA

Contrasemnează:
Ministrul afacerilor interne,
Radu Stroe

Bucureşti, 19 iunie 2013.
Nr. 386.

DECIZII ALE PRIM-MINISTRULUI

GUVERNUL ROMÂNIEI

PRIM-MINISTRUL

DECIZIE

**pentru aprobarea Regulamentului
privind organizarea şi funcţionarea Comisiei Naţionale
pentru Compensarea Imobilelor**

În temeiul prevederilor art. 19 din Legea nr. 90/2001 privind organizarea şi funcţionarea Guvernului României şi a ministerelor, cu modificările şi completările ulterioare, şi ale art. 18 alin. (1) din Legea nr. 165/2013 privind măsurile pentru finalizarea procesului de restituire, în natură sau prin echivalent, a imobilelor preluate în mod abuziv în perioada regimului comunist în România,

prim-ministrul emite prezenta decizie.

Articol unic. — Începând cu data intrării în vigoare a prezentei decizii se aprobă Regulamentul privind organizarea şi funcţionarea Comisiei Naţionale pentru Compensarea Imobilelor, prevăzut în anexa care face parte integrantă din prezenta decizie.

PRIM-MINISTRU
VICTOR-VIOREL PONTA

Contrasemnează:
Secretarul general al Guvernului,
Ion Moraru

Bucureşti, 21 iunie 2013.
Nr. 249.

REGULAMENT

privind organizarea și funcționarea Comisiei Naționale pentru Compensarea Imobilelor

Art. 1. — Obiectul prezentului regulament îl constituie organizarea și funcționarea Comisiei Naționale pentru Compensarea Imobilelor, denumită în continuare *Comisia Națională*.

Art. 2. — Comisia Națională funcționează în subordinea Cancelariei Primului-Ministru și are următoarele atribuții:

a) validează/invalidază în tot sau în parte deciziile emise de entitățile investite de lege, care conțin propunerea de acordare de măsuri compensatorii;

b) dispune emiterea deciziilor de compensare a imobilelor;

c) emite titluri de despăgubire prin aplicarea procedurii specifice Comisiei Centrale pentru Stabilirea Despăgubirilor;

d) asigură coordonarea procesului de licitare/atribuire a imobilelor din Fondul național al terenurilor agricole și al altor imobile;

e) stabilește, în condițiile legii, procedura de soluționare a cererilor care intră în competența sa;

f) stabilește ordinea de soluționare a dosarelor înregistrate la secretariatul Comisiei Naționale;

g) ia alte măsuri legale necesare aplicării Legii nr. 165/2013 privind măsurile pentru finalizarea procesului de restituire, în natură sau prin echivalent, a imobilelor preluate în mod abuziv în perioada regimului comunist în România.

Art. 3. — (1) Comisia Națională este formată din 11 membri și are următoarea componență:

a) președintele Autorității Naționale pentru Restituirea Proprietăților;

b) vicepreședinții Autorității Naționale pentru Restituirea Proprietăților;

c) un reprezentant al Cancelariei Primului-Ministru;

d) președintele Agenției Domeniilor Statului;

e) un reprezentant al Departamentului pentru Relații Interetnice din cadrul Secretariatului General al Guvernului;

f) un reprezentant al Ministerului Agriculturii și Dezvoltării Rurale;

g) 2 reprezentanți ai Ministerului Justiției;

h) un reprezentant al Ministerului Afacerilor Interne.

(2) Președintele Comisiei Naționale este președintele Autorității Naționale pentru Restituirea Proprietăților.

Art. 4. — (1) Comisia Națională funcționează la sediul Autorității Naționale pentru Restituirea Proprietăților, situat în municipiul București, calea Floreasca nr. 202, sectorul 1.

(2) Fondurile necesare funcționării Comisiei Naționale se asigură prin bugetul Autorității Naționale pentru Restituirea Proprietăților.

(3) Comisia Națională are ștampilă proprie.

Art. 5. — (1) Comisia Națională lucrează în ședință în prezența a minimum 7 membri și decide cu majoritatea de voturi a membrilor prezenți.

(2) Comisia Națională își desfășoară lucrările lunar și ori de câte ori este necesar, la convocarea președintelui.

(3) Convocarea membrilor Comisiei Naționale se face la sediul instituției pe care aceștia o reprezintă, cu cel puțin 3 zile înainte de ședință.

(4) Odată cu convocarea membrilor se comunică și ordinea de zi a ședinței.

Art. 6. — (1) Secretariatul Comisiei Naționale se asigură de către Autoritatea Națională pentru Restituirea Proprietăților.

(2) Componența Secretariatului Comisiei Naționale se stabilește prin ordin al președintelui Autorității Naționale pentru Restituirea Proprietăților.

(3) Secretariatul Comisiei Naționale are, în principal, următoarele atribuții:

a) înregistrează dosarele care conțin deciziile privind propunerea de acordare de măsuri compensatorii și întreaga documentație care a stat la baza emiterii acestora;

b) restituie dosarele înaintate de entitățile investite de lege în care se constată că nu s-a exercitat controlul de legalitate de către prefect și dosarele soluționate de entități necompetente potrivit legii;

c) înregistrează cererile de convertire a titlurilor de valoare nominală și procedează la conexarea acestora cu dosarele de despăgubire aferente;

d) analizează dosarele din punctul de vedere al existenței dreptului persoanei care se consideră îndreptățită la măsuri reparatorii, pe baza documentației care a condus la emiterea deciziilor entităților investite de lege;

e) solicită documente în completare entităților investite de lege, titularilor dosarelor și oricăror altor instituții care ar putea deține informații relevante pentru clarificarea aspectelor din dosar;

f) evaluează imobilele ce fac obiectul deciziilor, prin aplicarea grilei notariale valabile la data intrării în vigoare a Legii nr. 165/2013;

g) deduce din valoarea actualizată a imobilului, stabilită potrivit procedurii prevăzute de lege, valoarea actualizată a despăgubirilor acordate sau a creditelor nerambursate;

h) propune validarea/invalidarea în tot sau în parte a deciziilor entităților investite de lege;

i) redactează deciziile de compensare/invalidare sau, după caz, titlurile de despăgubire emise de Comisia Națională;

j) comunică instituțiilor reprezentate în Comisia Națională, lunar, situația prezenței membrilor.

Art. 7. — Comisia Națională este reprezentată în instanță prin persoane din cadrul Secretariatului Comisiei Naționale, desemnate de către președintele Autorității Naționale pentru Restituirea Proprietăților.

ACTE ALE ORGANELOR DE SPECIALITATE ALE ADMINISTRAȚIEI PUBLICE CENTRALE

AUTORITATEA NAȚIONALĂ PENTRU REGLEMENTAREA ȘI MONITORIZAREA ACHIZIȚIILOR PUBLICE

INSTRUCȚIUNI

emise în aplicarea prevederilor art. 188 alin. (2) lit. d) și art. 188 alin. (3) lit. c) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 34/2006 privind atribuirea contractelor de achiziție publică, a contractelor de concesiune de lucrări publice și a contractelor de concesiune de servicii

Având în vedere prevederile art. 2 și art. 188 alin. (2) lit. d) și art. 188 alin. (3) lit. c) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 34/2006 privind atribuirea contractelor de achiziție publică, a contractelor de concesiune de lucrări publice și a contractelor de concesiune de servicii, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 337/2006, cu modificările și completările ulterioare;

ținând cont de numeroasele respingeri ale documentațiilor de atribuire având la bază formulări restrictive ale cerințelor de calificare privind studiile, pregătirea profesională și calificarea persoanelor responsabile pentru îndeplinirea contractului, precum și având în vedere necesitatea reglementării unei abordări unitare a principalilor actori implicați în procesul achizițiilor publice, s-a constatat necesitatea emiterii unei îndrumări cu privire la modalitatea de formulare a cerințelor de calificare ce vizează capacitatea profesională;

În temeiul art. 5 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 74/2005 privind înființarea Autorității Naționale pentru Reglementarea și Monitorizarea Achizițiilor Publice, aprobată cu modificări prin Legea nr. 111/2006, cu modificările ulterioare,

președintele Autorității Naționale pentru Reglementarea și Monitorizarea Achizițiilor Publice emite următoarele instrucțiuni:

CAPITOLUL I

Dispoziții generale

Art. 1. — Prezentele instrucțiuni sunt emise în aplicarea art. 188 alin. (2) lit. d) și alin. (3) lit. c) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 34/2006 privind atribuirea contractelor de achiziție publică, a contractelor de concesiune de lucrări publice și a contractelor de concesiune de servicii, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 337/2006, cu modificările și completările ulterioare.

Art. 2. — (1) Atunci când stabilește cerințele de calificare autoritatea contractantă are obligația să respecte principiul proporționalității și să nu formuleze cerințe care ajung să se dubleze, respectiv care nu pot fi justificate în raport cu ceea ce urmează a fi prestat/executat așa cum este prevăzut la nivelul caietului de sarcini sau al documentației descriptive.

(2) Este recomandabil ca cerințele de calificare să vizeze în special experiența specifică a personalului implicat în derularea contractului și nu experiența generală a acestuia.

Art. 3. — Experiența similară a personalului de conducere, precum și cea a persoanelor responsabile pentru îndeplinirea contractului se raportează la domeniul aferent obiectului contractului ce urmează a fi atribuit.

Art. 4. — În conformitate cu principiul recunoașterii reciproce, autoritatea contractantă are obligația de a accepta documente echivalente celor solicitate la nivelul documentației de atribuire, emise de organisme stabilite în alte state.

CAPITOLUL II

Dispoziții în legătură cu cerințele/criteriile de calificare și selecție referitoare la studiile personalului de conducere, precum și ale persoanelor responsabile pentru îndeplinirea contractului de servicii/lucrări

SECȚIUNEA 1

Cerințe legate de studii

PARAGRAFUL 1

Domeniul studiilor

Art. 5. — Informații referitoare la studii se pot solicita personalului de conducere, precum și persoanelor responsabile pentru îndeplinirea contractului.

Art. 6. — Atunci când solicită îndeplinirea unor cerințe de calificare legate de studii, autoritatea contractantă are în vedere faptul că există situații în care sunt relevante competențele persoanei/persoanelor responsabile pentru îndeplinirea contractului de servicii/lucrări, și nu domeniul studiilor.

Art. 7. — Atunci când se solicită informații referitoare la studii, se va justifica de ce se solicită absolvirea studiilor într-un anumit domeniu, respectiv de ce doar o persoană care a absolvit studiile solicitate poate îndeplini activitățile din contractul ce urmează a fi atribuit și de ce persoane care au alte studii decât cele solicitate nu pot realiza aceste activități.

Art. 8. — (1) În măsura în care există o justificare în ceea ce privește domeniul studiilor solicitate, domeniul va fi definit clar pentru a nu crea ambiguități în evaluarea documentelor de calificare.

Notă exemplificativă:

Nu este suficient să se menționeze domeniul tehnic, ci se va preciza expres ce tip de studii se solicită, spre exemplu specializarea construcții civile, industriale și agricole (conform legislației relevante în vigoare).

(2) Dacă se justifică solicitarea absolvirii studiilor într-un anumit domeniu, acesta va fi corelat cu domeniul relevant care să permită desfășurarea activităților aferente obiectului contractului, activități ce vor fi derulate de persoana căreia i-au fost solicitate respectivele studii.

PARAGRAFUL 2**Durata studiilor**

Art. 9. — Referința la durata studiilor se face prin solicitarea fie de studii superioare, fie de studii medii.

Notă exemplificativă:

Nu se vor solicita studii superioare de lungă durată.

PARAGRAFUL 3**Studii postuniversitare**

Art. 10. — Nu se poate solicita ca un expert să aibă atât studii superioare cât și studii postuniversitare, studii universitare de masterat sau doctorat.

Notă exemplificativă:

Spre exemplu, nu se poate impune ca un expert să aibă studii superioare absolvite cu diplomă de licență și master în același domeniu.

Art. 11. — Nu se justifică solicitarea absolvirii de către o anumită persoană responsabilă pentru îndeplinirea contractului doar de studii postuniversitare/master/doctorat.

Art. 12. — Dacă nu se impune absolvirea cu diplomă de licență a studiilor într-un anumit domeniu, autoritatea contractantă poate permite dovedirea specializării într-un anumit domeniu fie prin studii absolvite cu diplomă de licență, fie prin studii postuniversitare, fie prin cursuri ce s-au finalizat cu certificări recunoscute la nivel național/internațional într-un anumit domeniu.

Note exemplificative:

Spre exemplu, nu se poate impune ca un expert să aibă studii superioare absolvite cu diplomă de licență și master (indiferent de domeniu).

Se poate solicita ca expertul să aibă fie studii superioare absolvite cu diplomă de licență, fie studii postuniversitare, fie cursuri recunoscute la nivel național/internațional, spre exemplu în domeniul IT.

SECȚIUNEA a 2-a**Cerințe legate de experiența în domeniul studiilor**

Art. 13. — Experiența generală solicitată de autoritatea contractantă în ceea ce privește domeniul studiilor poate fi de până la 5 ani.

Art. 14. — (1) Prin excepție de la prevederile art. 13, autoritatea contractantă poate solicita mai mult de 5 ani vechime în specialitatea studiilor atunci când există reglementări specifice în vigoare și/sau atunci când autoritatea contractantă justifică temeinic, la nivelul notei justificative privind criteriile de calificare, complexitatea deosebită a activităților ce urmează a fi derulate în cadrul contractului prin prisma poziției/atribuțiilor respectivului expert.

(2) Atunci când există reglementări specifice în vigoare ce determină depășirea numărului de ani precizat la art. 13, autoritatea contractantă menționează la nivelul fișei de date prevederea expresă din actul normativ respectiv.

Art. 15. — Nu se va impune îndeplinirea unei experiențe generale a expertului în ultimii X ani.

Notă exemplificativă:

Nu se poate impune ca expertul să aibă o experiență generală în domeniul studiilor realizată în ultimii 7 ani.

Se poate solicita ca expertul să aibă o experiență generală în domeniul studiilor de cel puțin 5 ani.

Art. 16. — (1) Anii solicitați în vederea dovedirii experienței generale vor fi calculați prin prisma duratei proiectului la nivelul căruia a acumulat expertul/persoana respectivă experiența și prin corelare cu funcția/activitățile/atribuțiile pe care a avut-o/le-a desfășurat expertul.

(2) Anii solicitați în vederea dovedirii experienței generale pot fi calculați pe baza unor documente-suport relevante care să ateste experiența generală, și nu prin raportare efectiv la timpul alocat activității respective.

Notă exemplificativă:

În evaluarea ofertelor, în vederea îndeplinirii criteriului de calificare solicitat, documentele-suport relevante care atestă experiența generală și care trebuie să fie acceptate de autoritatea contractantă pot fi fișa de post, contractul de muncă, recomandarea sau orice alte documente similare.

CAPITOLUL III**Dispoziții în legătură cu cerințele/criteriile de calificare și selecție referitoare la experiența specifică a personalului de conducere, precum și a persoanelor responsabile pentru îndeplinirea contractului de servicii/lucrări**

Art. 17. — Experiența în domeniul specific aferent activităților din cadrul contractului ce urmează a fi atribuit, prin prisma poziției/atribuțiilor fiecărui expert, solicitată de autoritatea contractantă poate fi de până la 3 ani.

Art. 18. — (1) Prin excepție de la prevederile art. 17, autoritatea contractantă poate solicita mai mult de 3 ani experiență specifică atunci când există reglementări specifice în vigoare și/sau atunci când autoritatea contractantă justifică temeinic, la nivelul notei justificative privind criteriile de calificare, complexitatea deosebită a activităților ce urmează a fi derulate în cadrul contractului prin prisma poziției/atribuțiilor respectivului expert.

(2) Atunci când există reglementări specifice în vigoare ce determină depășirea numărului de ani precizat la art. 17, autoritatea contractantă menționează la nivelul fișei de date prevederea expresă din actul normativ respectiv.

Art. 19. — (1) Nu se va impune ca experiența specifică cuantificată în ani să fie realizată la nivelul unui singur contract/proiect.

(2) Nu se va limita pentru experți dovedirea experienței specifice prin participarea la proiect/proiecte derulat/derulate în ultimii X ani.

Notă exemplificativă:

Spre exemplu, nu se poate impune ca un expert să fi participat într-un proiect similar derulat în ultimii 3 ani.

(3) Nu se va impune îndeplinirea unei experiențe specifice a expertului în ultimii X ani.

Notă exemplificativă:

Spre exemplu, nu se poate impune ca un expert să aibă o experiență specifică realizată în ultimii 5 ani.

(4) Nu se va impune ca experiența specifică să fie realizată în perioada solicitată pentru experiența generală.

Notă exemplificativă:

Nu se poate solicita ca din cei 5 ani de experiență în domeniul studiilor 3 ani să fie în domeniul specific activităților din cadrul contractului.

Art. 20. — (1) Anii solicitați în vederea dovedirii experienței specifice vor fi calculați prin prisma duratei proiectului la nivelul căruia a acumulat expertul/persoana respectivă experiența specifică corelat cu funcția/activitățile/atribuțiile pe care a avut-o/le-a desfășurat expertul.

(2) Anii solicitați în vederea dovedirii experienței specifice pot fi calculați pe baza unor documente-suport relevante care să ateste experiența specifică a persoanelor ce au în cadrul activității curente atribuții similare cu activitățile pe care urmează a le derula în cadrul viitorului contract și nu prin raportare efectiv la timpul alocat activității respective.

Notă exemplificativă:

În evaluarea ofertelor, în vederea îndeplinirii criteriului de calificare solicitat, documentele-suport relevante care atestă experiența specifică pot fi fișa de post, contractul de muncă, recomandarea sau orice alte documente similare.

Art. 21. — (1) Dacă s-a solicitat un număr de ani minim necesar în vederea dovedirii experienței specifice, nu se va solicita și dovedirea experienței specifice a respectivei persoane prin implicarea într-un contract/proiect la nivelul căruia să fi derulat activități similare celor ce fac obiectul procedurii pentru care se solicită.

(2) Dacă s-a solicitat dovedirea experienței specifice a respectivei persoane prin implicarea într-un contract/proiect la nivelul căruia să fi derulat activități similare celor ce fac obiectul procedurii pentru care se solicită nu se va solicita și un număr de ani minim necesar în vederea dovedirii experienței specifice.

CAPITOLUL IV

Dispoziții în legătură cu cerințele/criteriile de calificare și selecție referitoare la atestarea/autorizarea tehnico-profesională obligatorie conform prevederilor legale a personalului de conducere, precum și a persoanelor responsabile pentru îndeplinirea contractului de servicii/lucrări

Art. 22. — Pentru specialiștii pentru care, în baza unui act normativ, este obligatorie desfășurarea activităților în cadrul contractului/proiectului în calitate atestată/autorizată, autoritatea contractantă:

- a) menționează la nivelul fișei de date prevederea expresă din actul normativ în baza căruia este obligatorie atestarea;
- b) solicită doar atestatul și/sau legitimația;
- c) nu impune condiții de studii, vechime, respectiv de experiență generală și/sau specifică sau condiții ce vizează implicarea într-un proiect/contract similar atunci când instituțiile abilitate pentru a emite astfel de atestate/autorizații impun îndeplinirea anumitor condiții de vechime/experiență.

Notă exemplificativă:

Exemplificăm experți pentru care nu se pot impune condiții de vechime: responsabilul tehnic cu execuția, dirigintul de șantier, verificatori de proiect, personal atestat AFER/ISCIR/ANRE/ANVAR/ANCPI/CECAR/CAFR/MCPN etc.

Art. 23. — (1) Pentru operatorii economici care prezintă experți străini ce dețin certificat/atestat echivalent emis de autoritățile de certificare abilitate din alt stat nu se va impune obținerea atestatului/certificatului recunoscut de autoritățile române la momentul depunerii ofertelor/candidaturilor.

(2) În baza principiului recunoașterii reciproce, autoritatea contractantă are obligația de a accepta certificate echivalente.

(3) Operatorul economic trebuie să întreprindă, acolo unde legislația națională impune, demersurile necesare pentru a putea prezenta la momentul semnării contractului de achiziție publică atestatul recunoscut de autoritățile române.

Notă exemplificativă:

De exemplu, art. 14 alin. 2 din Legea nr. 10/1995 privind calitatea în construcții, cu modificările ulterioare, dispune că agenții economici care execută lucrări de construcții asigură nivelul de calitate corespunzător cerințelor esențiale, prin personal propriu și responsabili tehnici cu execuția atestați, precum și printr-un sistem propriu conceput și realizat. Potrivit art. 1 din Regulamentul de verificare și expertizare tehnică de calitate a proiectelor, a

execuției lucrărilor și a construcțiilor, aprobat prin Hotărârea Guvernului nr. 925/1995, verificarea și expertizarea tehnică de calitate a proiectelor, a execuției lucrărilor și a construcțiilor privind respectarea cerințelor prevăzute de lege reprezintă o componentă a sistemului calității în construcții și se efectuează de către specialiști cu activitate în construcții, atestați tehnico-profesional de către comisii organizate de Ministerul Lucrărilor Publice și Amenajării Teritoriului, iar potrivit art. 21 din același act normativ asigurarea calității execuției lucrărilor de construcții se face în mod diferențiat în funcție de categoria de importanță a construcției, conform Regulamentului de conducere și asigurare a calității, printr-un sistem propriu de calitate și responsabili tehnici cu execuția atestați. În conformitate cu art. 2 din Regulamentul de verificare și expertizare tehnică de calitate a proiectelor, a execuției lucrărilor și a construcțiilor, aprobat prin Hotărârea Guvernului 925/1995, prevederile regulamentului de verificare și expertizare tehnică de calitate a proiectelor, a execuției lucrărilor și a construcțiilor sunt obligatorii pentru persoanele fizice și juridice din țară și din străinătate care își desfășoară activitatea în domeniul construcțiilor pe teritoriul României.

CAPITOLUL V

Dispoziții în legătură cu cerințele/criteriile de calificare și selecție referitoare la perfecționarea profesională/formarea profesională a personalului de conducere, precum și a persoanelor responsabile pentru îndeplinirea contractului de servicii/lucrări

Notă exemplificativă:

De exemplu, persoanele responsabile de îndeplinirea contractului de achiziție publică, cărora le sunt aplicabile prevederile prezentului capitol, pot fi: SSM, PM, CQ, RTQ, AQ etc. — respectiv specialiști care pot desfășura activitatea fără a exista obligativitatea atestării lor de către instituțiile în domeniu și fără de care (atestat/autorizație) nu pot desfășura respectivele activități.

Art. 24. — Pentru specialiștii pentru care se solicită anumite certificate privind perfecționarea profesională/formarea profesională, ce nu sunt obligatorii în baza unui act normativ, autoritatea contractantă poate solicita experiență specifică, dar nu poate impune ca aceasta să fie realizată în calitate deținută ca urmare a perfecționării/formării.

Art. 25. — (1) Se poate solicita experiență dovedită prin participarea în cel puțin un proiect/contract la nivelul căruia să fi desfășurat activități similare, dar nu identice celor ce fac obiectul procedurii pentru care se solicită, fără a se solicita persoanei respective și experiență raportată la un anumit număr de ani.

(2) Se poate solicita experiență raportată la un anumit număr de ani fără a se solicita persoanei respective și experiență dovedită prin participarea în cel puțin un proiect/contract la nivelul căruia să fi desfășurat activități similare celor ce fac obiectul procedurii pentru care se solicită.

Art. 26. — Pentru experții/personalul care au/are activități de coordonare, autoritatea contractantă:

- a) nu solicită domeniul aferent studiilor superioare, putându-se solicita ca expertul/personalul cu activități de coordonare să aibă studii superioare;

Notă exemplificativă:

Cerință excesivă: Managerul de proiect să aibă studii superioare în domeniul tehnic sau în domeniul IT;

Cerință acceptată: Managerul de proiect să aibă studii superioare.

- b) nu solicită ca experiența specifică a managerului/coordonatorului/liderului de proiect să fie realizată în calitate acestuia de manager de proiect atestat/certificat — cu diplomă de manager de proiect;

Notă exemplificativă:

Cerință excesivă: participarea managerului de proiect în cel puțin un proiect/contract după obținerea atestatului/certificatului/diplomei de manager de proiect.

c) poate solicita experiență specifică, însă nu poate solicita simultan dovedirea experienței specifice:

— prin participarea în cel puțin un proiect/contract la nivelul căruia să fi desfășurat activități similare, dar nu identice celor ce fac obiectul procedurii pentru care se solicită și

— prin raportarea la un anumit număr de ani;

Notă exemplificativă:

Cerință excesivă: participarea în cel puțin un proiect/contract la nivelul căruia să fi desfășurat activități similare celor ce fac obiectul procedurii și o experiență specifică de cel puțin 3 ani.

Se poate solicita fie desfășurarea de activități similare celor ce fac obiectul procedurii, fie o experiență specifică de cel puțin 3 ani.

d) nu va solicita ca experiența specifică să fie realizată într-o poziție de coordonator/manager/director de proiect.

Note exemplificative:

Cerință excesivă: Managerul de proiect să aibă experiență de minimum 3 ani ca manager/coordonator/director de proiect în domeniul IT.

Se pot formula cerințe legate de experiența specifică a managerului de proiect (de exemplu, participarea în cel puțin un proiect/contract la nivelul căruia să fi desfășurat activități similare, dar nu identice celor ce fac obiectul procedurii) și o altă cerință legată de deținerea unei experiențe ca manager/coordonator/director de proiect (fără a condiționa de obiectul proiectului/contractului).

CAPITOLUL VI

Alte dispoziții în legătură cu cerințele/criteriile de calificare și selecție referitoare la personalul de conducere, precum și la persoanele responsabile pentru îndeplinirea contractului de servicii/lucrări

Art. 27. — În vederea dovedirii experienței solicitate persoanei/persoanelor responsabile pentru îndeplinirea contractului de servicii/lucrări autoritatea contractantă poate solicita CV-ul, precum și, după caz, documente-suport care să probeze îndeplinirea cerințelor.

Art. 28. — Autoritatea contractantă nu poate limita dovedirea experienței solicitate prin prezentarea de „recomandări”, ci va permite și prezentarea altor documente relevante prin care se face dovada îndeplinirii experienței/cerinței solicitate.

Președintele Autorității Naționale pentru Reglementarea și Monitorizarea Achizițiilor Publice,
Lucian Dan Vlădescu

București, 18 iunie 2013.
Nr. 1.

Notă exemplificativă:

Prin orice tip de document se înțelege: copie de pe fișa de post, copie de pe contractul de muncă, copia contractului de colaborare/prestări servicii, copie de pe Revisal etc.

Art. 29. — Autoritatea contractantă nu poate impune ca documentele-suport necesare dovedirii experienței solicitate să fie eliberate de către beneficiarul contractului/proiectului în derularea căruia a fost implicat expertul, acestea putând fi eliberate inclusiv de prestatorul respectivelor servicii/lucrări.

Notă exemplificativă:

Spre exemplu, Primăria X a fost beneficiar, iar S.C. Y a fost prestator. Expertul Z poate prezenta recomandare din partea S.C. Y.

Art. 30. — Autoritatea contractantă nu poate solicita ca experții să fi fost implicați într-un proiect a cărui valoare a fost de X lei sau care a presupus realizarea unei anumite cantități ori la nivelul căruia să se fi realizat lucrări/investiții de o anumită capacitate.

Art. 31. — (1) Autoritatea contractantă nu poate solicita experiență în proiecte/contracte cu finanțare externă pentru experții/personalul ce vor/va fi implicați/implicat într-un contract de achiziție publică.

(2) Autoritatea contractantă poate solicita experților/personalului să fi desfășurat activități specifice, similare cu cele ce fac obiectul contractului ce urmează a fi atribuit, fără a impune ca proiectul/contractul la nivelul căruia au fost realizate respectivele activități să fi fost finanțat din fonduri externe.

Notă exemplificativă:

Cerință excesivă: Solicitarea implicării expertului într-un proiect finanțat din fonduri europene la nivelul căruia să fi desfășurat activități de elaborare de cereri de rambursare.

Cerință acceptată: Solicitarea implicării expertului într-un proiect la nivelul căruia să fi desfășurat activități de elaborare de cereri de rambursare.

Art. 32. — În funcție de complexitatea contractului autoritatea contractantă poate interzice îndeplinirea mai multor poziții de către același expert, cu condiția justificării și asumării motivului pentru care se solicită prezența în același timp și loc, simultan, respectiv de ce o persoană nu poate fi desemnată pentru una sau mai multe dintre anumite categorii de activități.

Art. 33. — Prezentele instrucțiuni se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.